

THƯ GỎI NGƯỜI BẠN TRẺ

Bạn thân mến,

Chúng tôi vừa đọc bài viết có tựa đề là *"Trần Kim Huy, Nhà Bác Học trẻ của Nasa Mỹ"* đăng trên tờ thanh niên đăng trên số Xuân Kỷ Mão 1999, xuất bản tại thành Hồ, bỗng dưng chúng tôi nghĩ đến bạn, người bạn trẻ có cùng hoàn cảnh với Nhà Bác Học Trần Kim Huy, vốn là một người Việt ty nạn cộng sản vào thập niên 80

Trần Kim Huy năm nay ngoài 30 tuổi, cùng gia đình vượt biển năm 13 tuổi. Theo học Trung Học, Đại Học và Tốt nghiệp Cao Đẳng các Trường ở San Jose, hiện là Trưởng Nhóm của Dự Án trong Chương Trình Thám Hiểm Hành Tinh. Cô đã tìm ra được chất liệu dùng để bảo vệ phi thuyền không gian khi va chạm vào bức tường ngăn cách giữa khí quyển và bên ngoài. Năm 1998 Cơ Quan Nasa trao cho cô huy chương xuất sắc về những thành tích mà cô đã đóng góp vào chương trình thám hiểm hỏa tinh.

Bài báo viết cộng ca tụng thành tích của Nữ Bác Học Trần Kim Huy và không quên nhấn mạnh rằng: *"Giữa bầu trời khoa học mệnh mông của Hoa Kỳ, có một cô gái trẻ trong số những tài năng gốc Việt âm thầm tỏa sáng"*. Bài báo này còn cho rằng Nhà Nữ Bác Học Trần Kim Huy: *"Xuất thân từ một gia đình lao động đông con và rời Việt Nam cách đây 20 năm"*.

Như vậy lúc đó Trần Kim Huy 13 tuổi...Với tâm niệm thà chết trên Biển Đông còn hơn là sống trong thiên đường cộng sản. Nghĩ đến tương lai của đàn con trẻ cha mẹ cô cũng như hàng triệu gia đình người Việt đã phải bỏ trốn Quê Hương, lênh đênh trên con thuyền mỏng manh mà cái chết chiếm hết 99 %.

Vào Miền Nam việt cộng coi trẻ con cỡ Trần Kim Huy, cỡ bạn là những người con của chế độ thù nghịch, lý lịch toàn là *"Nợ máu với cách mạng"* phải loại trừ theo chủ trương của Hồ chí Minh muốn trồng người phải cần đến 100 năm.

Giờ đây những đứa bé bị việt cộng đày đọa trước kia đã may mắn được ra hải ngoại, được các nước tự do cứu mang giúp đỡ cho học thành tài thì đảng việt cộng lại mon men đến gần o bế ca tụng nhận đại là con dân của mình. Nếu không liêu chết vượt biển thì những bạn trẻ này ở Việt Nam sẽ là ai ? Và làm gì ? Chắc chắn sẽ đi theo con đường Hồ chí Minh vạch ra *"Lao động là vinh quang"* để trở thành anh lơ xe đò, chị thợ may, anh vá xe đạp. Còn không thì cũng tùm lại ở chợ trời mua qua bán lại phụ giúp gia đình trong một xã hội đầy dẫy tham nhũng bất công do việt cộng tạo dựng sau năm 1975.

Câu chuyện việt cộng ca tụng Nhà Bác Học Trần Kim Huy không phải mới mẻ gì mà cách đây gần hai mươi năm nó cũng đã xảy ra cho người Nhạc Sĩ dương cầm tài ba Đặng Thái Sơn.

Năm 1956 cha Đặng Thái Sơn là Đặng Đình Hưng con người tài ba vừa là Thi Sĩ, Nhạc Sĩ, Họa Sĩ. Chỉ vì dính líu đến Phong Trào Nhân Văn-Giai Phẩm mà ông Đặng Đình Hưng đã bị tù đày, phải cắt đứt tình nghĩa với vợ là Giáo Sư Dương Cầm Thái Thị Liên.

Một Giáo Sư Dương Cầm người Nga tên Nataxon đến Hà Nội khám phá ra tiếng đàn Đặng Thái Sơn, đã yêu cầu Hà Nội cho Đặng Thái Sơn qua Nga để ông dạy dỗ. Qua 3 năm liền Hà Nội không đá động gì đến hồ sơ xin du học của Đặng Thái Sơn, lý do vì lý lịch của Đặng Thái Sơn có ghi rõ: *"Cha là tên đồ tể đã can tội nhỏ nước mắt cho oan hồn cải cách ruộng đất"*. Một cái tội được Hồ chí Minh dựng lên từ năm 1956 (là tội liên quan), mà cho đến hơn hai mươi năm sau vào triều đại Lê Duẩn tức là năm 1980...Người con vẫn không cho đi du học dù cho Giáo Sư

Nataxon hứa sẽ đài thọ phí tồn ăn học cho Đặng Thái Sơn trong suốt thời gian ở Nga.

Việc éo nhẹm hồ sơ của Đặng Thái Sơn đã làm cho Giáo Sư Nataxon tức giận. Ông đã đuổi một số học sinh thiếu khả năng mà cộng sản Hà Nội đưa qua Nga và cho biết nếu không chấp thuận cho Đặng Thái Sơn ra đi, ông sẽ đuổi tất cả các học sinh còn lại trở về Hà Nội. Cộng sản Hà Nội đành cho Đặng Thái Sơn ra đi, nhưng sau đó sứ quán Hà Nội lại bác đơn xin tiền lộ phí cho Đặng Thái Sơn, khi nước Nga đề cử cho anh đi Ba Lan để tham dự giải Chopin. Một lần nữa Giáo Sư Nataxon lại phải đài thọ cho Đặng Thái Sơn trong chuyến đi Ba Lan này. Vì Đặng Thái Sơn dự thi với tính cách tự do cho nên buổi lễ khai mạc đã không có cờ việt cộng và bài hát quốc ca của việt cộng.

Thế rồi...tin Đặng Thái Sơn Đoạt giải dương cầm quốc tế Chopin đã gây sôi nổi mà theo nhà văn miền Bắc. Thế Giang trong bài: *"Cây đấng nở hoa"* đã viết như sau:

...“Thật là một cú bất ngờ, xưa nay đấng vốn kèm kẹp đê nén khiếm bao tài năng bị sinh non đẻ bậy, bây giờ lại phải ngậm đấng nuốt cay, ăm ngửa một cuộc đời đã thoát khỏi quỹ đạo của đấng, bay xa ngoài giao du với Thế Giới...”

Ngay sau đó trên tờ nhân dân, tờ báo của đảng đã chạy hàng tit lớn:

“Đặng Thái Sơn tiếng đàn vọng lên từ dưới những căn hầm trú ẩn, tiếng đàn bay cao hơn tiếng bom Mỹ nổ, tiếng đàn vọng lên từ những góc mít của các trại sơ tán của Trường nhạc Việt Nam, Đặng Thái Sơn những nỗi khổ đau của một dân tộc đấu tranh đòi độc lập”.

Vẫn chưa hết, viên đại sứ việt cộng tại Ba Lan đã đánh điện về Hà Nội xin ý kiến, là nên chuyển số tiền thưởng 30.000 đô la của Đặng Thái Sơn vào ban tiếp nhận viện trợ trung ương hay chuyển vào ngân quỹ của sứ quán. Lúc đó Phạm văn Đồng mới hỏi: “Thằng Sơn là ai ? Cha Mẹ nó làm gì ?”.

...“Thế rồi việc đầu tiên Phạm Hùng phải ký lệnh hết hiệu lực cái án phát văn lưu vong cho ông Sơn. Thứ đến là sở quản lý nhà đất phải lo cho ông Đặng Đình Hưng một căn buồng để ở. Rồi đây khi quan trên trông xuống, người ta trông vào, gia đình nó cũng phải có một chỗ trú thân cho tươm tất. Giới lãnh đạo văn nghệ lại phải lựa lời để thay đổi xưng hô...”

Bởi vì chẳng lẽ tiếng đàn làm rung chuyển cả Thế Giới về *“Nỗi đau của một dân tộc đấu tranh đòi độc lập”* lại là do *“Tên đồ tể Đặng Đình Hưng tạo ra hay sao ?”*.

Vào đầu tháng 11.1990 Đặng Thái Sơn qua Mỹ trình diễn. Trả lời trong một cuộc phỏng vấn trên tờ Daily Bulletin ở San Francisco, Đặng Thái Sơn đã xác nhận rằng: Nếu không có Giáo Sư người Nga giúp đỡ thì không bao giờ Anh được rời Việt Nam và giạt được giải Chopin vì cha Anh là *“Một Thi Sĩ bị gán tội chống chế độ cộng sản và bị đi tù”*. Anh còn tiết lộ người ta đã nhồi sọ cho Anh rằng Mỹ là Quốc Gia thù nghịch với Việt Nam.

Giờ đây Đặng Thái Sơn đã vượt thoát khỏi bàn tay ôm cứng, ghì chặt của đảng, qua ty nạn ở Nhật và bài ca *“Good bye việt cộng”*.

Việc ra đi của hai mẹ con thiên tài Đặng Thái Sơn vẫn chưa làm cho việt cộng hổ thẹn mà còn trơ trẽn khoe rằng chính phủ Nhật đang cho các cô gái Phù Tang dụ dỗ Đặng Thái Sơn để gây giống! (Hiện Đặng Thái Sơn đang ở Canada).

Các Bạn trẻ thân mến,

Câu chuyện về Nhà Bác Học Trần Kim Huy và Nhạc Sĩ Dương Cầm Đặng Thái Sơn đã cho bạn thấy rõ được bản chất lưu manh của người cộng sản. Các bạn

là những “cây đấng” bị xã hội chủ nghĩa vùi dập, vất bỏ, ra đến xứ người “Nở hoa” thì việt cộng lại ôm các bạn vào lòng khoe khoang các bạn là người của họ, rồi sẽ lợi dụng lòng nhiệt tình ngây thơ của bạn để làm công cụ tuyên truyền cho họ. Báo chí việt cộng cũng như báo thân cộng đeo sát và theo sát rất kỹ về các mầm non hải ngoại. Vì thấy rõ âm mưu này Nhà Văn Nguyễn Việt Nữ trong quyển “*yêu và bị yêu*” hay “*Dương thu Hương và con hùm ngủ*” viết trước khi có bang giao Việt Mỹ đã lên tiếng:

“Các em sẽ được xã hội chủ nghĩa nâng niu ca tụng là những người Việt Nam, làm vẻ vang cho đất nước. Các em này 10 năm sau không biết gì đến thành tích “Buôn bán cha mẹ của các em để lấy vàng” của xã hội chủ nghĩa, các em đã không ý thức được sự thành công của các em được trả bằng sinh mạng ông cha trên đường vượt biển và nhờ lòng nhân đạo của nước Mỹ. Khi đã có bang giao, việt cộng rất sành tâm lý không hời hợt như người Quốc Gia, họ sẽ tổ chức lễ mãn khóa rầm rộ trao bằng ban khen, tặng bốc các em này như anh hùng dân tộc, các em sẽ hãnh diện dự lễ tưởng thưởng. Hơn thế các em sẽ được sử ca ngợi “truyền thống chống Mỹ cứu nước” và sẽ thấy tội lỗi của các nước đã cướp mang mình, đã đưa mình lên đài danh vọng. Đây là cái chiến lược “yêu đại ấm đại của đảng cộng sản Việt Nam”.

Những dòng chữ trên đây viết từ năm 1993 đến ngày hôm nay đã trở thành sự thật. Bằng chứng là nhóm tuổi trẻ dẫn thân đã lên án Mỹ gây chiến tranh qua hình ảnh “*Gậy Mỹ đập lưng Mỹ*”. Bằng chứng tại Nam Cali nhóm thân cộng len lỏi vào trong Cộng Đồng nêu gương xấu cho tuổi trẻ dẫn thân đứng chào cờ việt cộng tại Trường Đại Học Rancho Santiago ở Santa Ana năm ngoái vào ngày bế giảng của Trường này.

Cộng sản Lenin và Mao trạch Đông đã ví trí thức là “*cục phân*” Một số đảng viên thân cận thấy Hồ chí Minh kêu gọi trí thức yêu nước ra hợp tác, đã tỏ vẻ lo ngại. Để trấn an những người này Hồ chí Minh đã hỏi ngược lại “*Thế cục phân nó có dùng để bón cây được không ?*”.

Thế rồi một Trần Đức Thảo, Thạc Sĩ Triết Học tại Pháp về nước năm 1950 bị sa thải năm 1956. Trong lúc ông Thảo thất thế thì bác sĩ Nguyễn khắc Viện một tay sai đắc lực của cộng sản thừa cơ cuốn luôn vợ của Trần Đức Thảo. Mĩa mai thay, gần đây Nguyễn khắc Viện cũng bị đảng việt cộng quy tội phản động.

Một Nguyễn Mạnh Tường mới 22 tuổi đã có hai bằng Tiến Sĩ Văn Khoa và Luật Khoa tại Pháp, từng đại diện cho chế độ cộng sản tại các hội nghị quốc tế đã bị khai trừ từ năm 1956.

Một Nguyễn Hữu Đang, đem hết bầu nhiệt huyết của tuổi trẻ phục vụ cho lý tưởng chống Pháp, dành độc lập cho nước nhà đã bị án tù 15 năm trong vụ Nhân Văn-Giai Phẩm, khi được tha tù mãi đến năm 1995 Nguyễn Hữu Đang đã trên 80 tuổi vẫn còn sống với chế độ kỳ thị lý lịch không ai giám chứa chấp phải sống cạnh bên hè một Trường làng, ăn toàn cóc nhái vò viên do trẻ con bắt đem lại đổi bao thuốc lá ngoại quốc do ông đi lượm.

Họ là những người trí thức bị mắc lừa nhưng đã sớm tỉnh thức, can đảm đứng lên phê phán đảng. Kết quả, người thì vào tù, kẻ thì bị đày đọa đói khổ cô lập cho đến chết. Còn biết bao nhiêu trí thức khác tin vào luận điệu mẹ mìn của bọn phù thủy cộng sản cũng đã chịu cùng chung một số phận.

Riêng có Đặng văn Chung, Thạc Sĩ Y Khoa tại Pháp mà theo bài báo bình luận Hà Nhân thì ông này đã chết vào ngày 28.2.1999 đã được cộng sản Hà Nội tổ chức tang lễ trọng thể bởi vì ông là người đã được chọn để săn sóc sức khỏe cho

Hồ chí Minh. Chính người được trọng dụng như vậy mà khi vào Nam năm 1980 ông đã thờ dài tâm sự : *“Khi biết là đại thì thường đã muộn”*.

Tại miền Nam vào thời Đệ Nhị Cộng Hòa không ai quên được những cuộc biểu tình chống Chính Phủ do sinh viên nằm vùng Huỳnh tấn Mẫn chủ động. Sau khi Mẫn bị Chính Quyền bắt thì Đoàn văn Toại người theo mặt trận giải phóng miền Nam Việt Nam lên thay thế. Sau năm 1975, vì bất đồng ý kiến về việc đánh tư sản của Đỗ Mười, Đoàn văn Toại đã bị vào tù. Thời gian này người mẹ của Toại bị bệnh nặng đã không được phờng khám cấp giấy giới thiệu vào nhà thương chữa trị đành phải chết chỉ vì có con chống lại việc làm của đảng.

Bạn thân mến.

Hy vọng qua những mẩu chuyện trên đây sẽ giúp bạn phần nào thấy rõ được dã tâm của người cộng sản dùng để lòng nhiệt thành yêu nước của mình bị lợi dụng, đến khi biết được thì đã quá muộn màng. Một điều xin bạn nhớ rằng, đối với Hồ chí Minh và đảng cộng sản Việt Nam thì :

“Khi ăn cháo thì trí thức là vốn quý mà khi đá bát thì trí thức là cục phân”.

Thân mến chào các bạn
Bắc Cali tháng 10.1999
Nhà SanFrancisco